

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie D. C. (1) od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 19 czerwca 2013 roku w przedmiocie podwyższenia stopnia niepełnosprawności.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych.

Miejski Zespół do Spraw Orzekania o niepełnosprawności w Ł. orzeczeniem z dnia 18 kwietnia 2012 roku zaliczył wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności z przyczyn ustalonych według kodu 02-P. W orzeczeniu wskazano, iż ma on charakter trwały a orzeczenie zostało wydane na stałe. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od dnia 26 sierpnia 2003 roku a niepełnosprawność powstała przed 16 rokiem życia (orzeczenie w aktach (...), niesporne). W dniu 7 maja 2012 roku wnioskodawca złożył odwołanie od powyższego orzeczenia i wniósł o orzeczenie wyższego stopnia niepełnosprawności. Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w Ł. z dnia 19 czerwca 2012 roku utrzymano w mocy zaskarżone orzeczenie Miejskiego Zespołu.

Wnioskodawca ma objawy ograniczonych zaburzeń osobowości w przebiegu upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim oraz nadużywa alkoholu. Wnioskodawca od kilku (5-6) lat jest leczony psychiatrycznie z powodu zaburzeń osobowości w przebiegu encefalopatii pourazowej Wnioskodawca ma obniżoną sprawność psychiczną powodującą obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności osoby o podobnych kwalifikacjach bez zaburzeń psychicznych. Nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Nie wymaga zamieszkiwania w osobnym pokoju. Nie spełnia przesłanek określonych w art. 8 ustawy z 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Stan zdrowia wnioskodawcy kwalifikuje go do zaliczenia do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

W listopadzie 2012 roku wnioskodawca doznał urazu głowy wraz z utratą przytomności. Powyższy uraz nie ma wpływu na ocenę stopnia niepełnosprawności u wnioskodawcy. Wykonana po urazie diagnostyka obrazowa (CT) wykazała brak zmian pourazowych. Zalecono kontrolę za pół roku. Poziom upośledzenia umysłowego pozwala wnioskodawcy na samodzielne funkcjonowanie. Upośledzenie umysłowe wnioskodawcy nie postępuje dalej ale zatrzymało się. W przyszłości może u wnioskodawcy dojść do powstania zespołu otępiennego w przebiegu uzależnienia alkoholowego jeżeli wnioskodawca nadal będzie nadużywał alkoholu. Wnioskodawca przyzwyczyił się do pomocy osób trzecich w wykonywaniu czynności, które nie przerastają jego poziomu umysłowego i które mógłby przy swoim upośledzeniu umysłowym wykonywać samodzielnie. Poziom umysłowy wnioskodawcy pozwala mu na podjęcie zatrudnienia przy odpowiedniej stymulacji ze strony jego środowiska. Z przyczyn obiektywnych wnioskodawca nie wymaga pomocy osób trzecich przy samodzielnym funkcjonowaniu. Poziom upośledzenia umysłowego wnioskodawcy jest na poziomie granicznym, pozwalającym w ogóle na jego orzeczenie. Wnioskodawca ukończył szkołę podstawową i zawodową co świadczy o jego możliwościach intelektualnych. Wnioskodawca jest leczony psychiatrycznie z powodu zaburzeń osobowości. Jednostki chorobowe rozpoznawane u niego nie pozwalają na stwierdzenie, iż jest on osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym.

Wnioskodawca uskarża się ponadto na przewlekłą obturacyjną chorobę płuc i przewlekły nikotynizm. Powyższe schorzenia pulmonologiczne czynią go osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim. Z powodu schorzeń pulmonologicznych wnioskodawca od listopada 2011 roku pozostaje pod opieką specjalistycznej przychodni, gdzie odbył do 2013 roku trzy wizyty, podczas których otrzymał zalecenie przyjmowania leków wziewnych ułatwiających wentylację płuc. Przyczyną powstania schorzeń pulmonologicznych jest palenie tytoniu od wielu lat, nałogowo, pomimo bezwzględnych przeciwwskazań lekarskich.

Z przyczyn neurologicznych wnioskodawca nie jest w ogóle osobą niepełnosprawną.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy stwierdził, iż odwołanie podlega oddaleniu.

Sąd meriti przytoczył treść art. 1 § 1, art. 3, art. 4 ust. 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U. z 2008 r. Nr 14, poz. 92 ze zm.) oraz § 30 i § 31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 roku w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz.U. Nr 139, poz. 1328). Wskazał, że z poczynionych na podstawie materiału dowodowego ustaleń, a w szczególności wydanych w sprawie pisemnych opinii biegłych lekarzy psychiatry, neurologa i pulmonologa jednoznacznie wynika, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w zakresie, w jakim wnosił o to wnioskodawca i zakwalifikowania go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Lekarze orzekający w Zespole zaliczyli wnioskodawcę do lekkiego stopnia niepełnosprawności, co znajduje pełne potwierdzenie w opiniach wydanych w sprawie przez biegłych.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż stan zdrowia wnioskodawcy powoduje, że jest on osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności. W tym stanie rzeczy odwołanie jako nieuzasadnione należało oddalić na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżony powód w apelacji wyrokowi zarzuca:

1. naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię, a w szczególności art. 1 § 1, art.3, art. ust 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2008r. Nr 14 , poz. 92 ze zm.) oraz § 30 i § 31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328) przez uznanie, że stan zdrowia D. C. (1) powoduje, iż jest on osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności, pomimo wykazania przez Sąd Rejonowy w zebranych materiałach dowodowych bezspornych faktów, że wnioskodawca powinien być zakwalifikowany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;

2. naruszenie prawa procesowego art. 233 k.p.c. polegające na wydaniu wyroku bez wyjaśnienia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy przez pominięcie zgłoszonego przez powoda dowodu z powołania biegłego neuropsychologa celem przeprowadzenia dodatkowych badań dotyczących stanu zdrowia powoda, co spowodowało że pozbawiony został on możliwości obrony swoich praw, a w szczególności udowodnienia, że z uwagi na pogorszenie się stanu zdrowia powinien być zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;

3. obrazę prawa procesowego poprzez naruszenie dyrektyw płynących z zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i arbitralny, przez przyjęcie na podstawie nieprzekonywującej opinii biegłej E. W. (1), której opinie są ze sobą sprzeczne (w opinii z dnia 21.01.2013r. biegła stwierdza u badanego powoda regres intelektualny, natomiast już w opinii uzupełniającej z dnia 10.03.2013r. nie stwierdza takiego regresu), że D. C. (1) ze względu na stan psychiczny powinien być zaliczony jedynie do osób o lekkim stopniu niepełnosprawności pomimo, że ustalenia wynikające z analizy dokumentacji i osobistego badania wskazują na ewidentne pogorszenie funkcjonowania intelektualnego i życiowego i uzasadniają zaliczenie go do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, co min. jest sprzeczne z powszechnie przyjętym i aprobowanym stanowiskiem judykatury, tj. art. 233 k.p.c. i art. 328 § 2 kodeksu postępowania cywilnego.

Zrzucając powyższe skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zaliczenie powoda D. C. (1) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności oraz przyznania od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego w Łodzi kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, które to koszty nie zostały przez niego poniesione w całości ani w części, co Sąd I Instancji całkowicie pominął;

- zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych, w tym przyznanie od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Okręgowego w Łodzi kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, które to koszty nie zostały przez niego poniesione w całości ani w części,

ewentualnie

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego radcy prawnego ustanowionego z urzędu.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył co następuje.

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy w zakresie wniosku o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej D. C. (1) z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji - jako niedopuszczalna - podlega odrzuceniu.

Oceniając powyższe żądanie, co do którego nie odniósł się Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku, powołać należy treść art. 351 § 1 k.p.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu - od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu.

Przez nieorzeczenie o całości żądania należy rozumieć żądania zgłoszone przez powoda w pozwie i w toku procesu, w tym również żądania w przedmiocie zasądzenia odsetek, kosztów czy też w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności.

W świetle art. 367 § 1 k.p.c. apelacja do sądu drugiej instancji przysługuje od wyroku sądu pierwszej instancji. Powyższe określa zakres postępowania apelacyjnego adekwatnie do przedmiotu rozpoznania i przedmiotu orzeczenia postępowania pierwszoinstancyjnego, to jest stanowi realizację zasad dyspozycyjności i zakazu orzekania ponad żądanie (art. 321 k.p.c.) oraz dopuszczalności apelacji tylko od wyroku sądu pierwszej instancji, a niedopuszczalności apelacji od braku rozstrzygnięcia w wyroku sądu pierwszej instancji (art. 367 § 1 k.p.c.) (wyr. SN z 7 lutego 2008 roku, II PK 163/07, niepubl.).

Niedopuszczalną jest zatem apelacja od wyroku nieistniejącego (sententia non existens). Strona nie może domagać się zmiany bądź uchylenia wyroku co do roszczenia, o którym sąd pierwszej instancji nie orzekł w sentencji zaskarżonego rozstrzygnięcia. Innymi słowy, nie może żądać kontroli instancyjnej orzeczenia w przedmiocie, co do którego sąd pierwszej instancji ostatecznie się nie wypowiedział (zob. orz. SN z 24 listopada 1971 roku, I PR 75/71, OSNPG 1972, Nr 7, poz. 46). Brak merytorycznego orzeczenia w określonym przedmiocie może być zatem usunięty wyłącznie w drodze uzupełnienia wyroku, a nie apelacji.

W przedmiotowej apelacji strona powodowa domagała się zmiany wyroku poprzez orzeczenie o kosztach pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji. Wniosła więc apelację w przedmiocie żądania, które pomimo zgłoszenia na rozprawie w dniu 3 grudnia 2013 roku, nie zostało rozpoznane i rozstrzygnięte w postępowaniu przed Sądem meriti. Zauważyć należy, że Sąd Rejonowy nie wypowiedział się procesowo w kwestii tego roszczenia ani w sentencji, ani w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednocześnie pełnomocnik wnioskodawcy w przepisany termin nie domagał się uzupełnienia wydanego przez Sąd Rejonowy wyroku o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji. Wobec powyższego w postępowaniu apelacyjnym brak jest w tym zakresie substratu zaskarżenia. Brak więc podstaw prawnych do orzekania o przedmiotowym roszczeniu przez Sąd II instancji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 373 k.p.c. apelację skarżącego, w części żądania kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu przed Sądem I instancji odrzucił.

W pozostałym zakresie twierdzenia apelacji, jako całkowicie chybione, nie zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji wydał trafne orzeczenie, znajdujące oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i obowiązujących przepisach prawa.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd drugiej instancji nie dopatrył się w postępowaniu pierwszoinstancyjnym naruszenia przepisów prawa, skutkujących koniecznością zmiany lub uchylecia zaskarżonego wyroku.

Przede wszystkim brak podstaw do podzielenia twierdzeń skarżącego dotyczącego naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dokonanie dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego.

Art. 233 § 1 k.p.c. stanowi, iż Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie z zaś z treścią art. 278 § 1 k.p.c. dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje w wypadkach, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy wymagane są wiadomości „specjalne”. Dopuszczenie dowodu z opinii biegłego następuje więc wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebna jest wiedza, wykraczająca poza zakres wiadomości przeciętnej osoby, posiadającej ogólne wykształcenie. Wobec tego biegłym może być jedynie osoba, która z racji wykształcenia i posiadanych uprawnień kwalifikuje się do wydania opinii i daje rękojmię należytego wykonania czynności biegłego.

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 k.p.c., Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z 2003-10-30 IV CK 138/02 L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (wyrok SN z 2002-01-09 II UKN 708/00 L.). Dla obalenia twierdzeń biegłego specjalisty nie wystarcza bowiem przeświadczenie strony, iż fakty wyglądają inaczej, lecz koniecznym jest również rzeczowe wykazanie, iż wystawiona przez biegłego opinia jest niespójna bądź merytorycznie błędna.

Dowód z opinii biegłych jest przeprowadzony prawidłowo, jeżeli sądy uzyskały od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania, a tylko brak w opinii fachowego uzasadnienia wniosków końcowych, uniemożliwia prawidłową ocenę jej mocy dowodowej (wyrok SN z 2000-06-30 II UKN 617/99 OSNAPiUS 2002/1/26).

Zdaniem Sądu II instancji niewątpliwym jest, że ocena stanu zdrowia wnioskodawcy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych nie zaś tylko subiektywnym odczuciu zainteresowanej rozstrzygnięciem strony.

W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swego rozstrzygnięcia opinie biegłych lekarzy psychiatry, pulmonologa i neurologa. W postępowaniu pierwszoinstancyjnym, jak i apelacyjnym strona powodowa zakwestionowała zasadność opinii biegłego psychiatry w zakresie wniosków końcowych. Zauważyć należy, że biegła psychiatra wyjaśniła, iż jednostki chorobowe rozpoznawane u wnioskodawcy nie pozwalają na stwierdzenie, iż jest on osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym. Obecny stan zdrowia D. C. uprawnia zaliczenie go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Sąd Okręgowy zgadza się z oceną Sądu pierwszej instancji, iż złożone w sprawie opinie podstawowa jak i uzupełniające biegłej psychiatry w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy były rzetelne, sporządzone zgodnie z wymaganiami fachowości i niezbędną wiedzą w oparciu o dokumentację lekarską ubezpieczonego, wywiadu i szczegółowe badanie przedmiotowe. Wynikające z nich wnioski były logicznie i prawidłowo uzasadnione, nadto nie zawierały braków i wyjaśniały wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Nie mógł stanowić uzasadnionej podstawy apelacji podniesiony ponownie zarzut niedostrzeżenia przez Sąd Rejonowy rozbieżności w opiniach pisemnych co do faktu istnienia regresu intelektualnego. Zauważyć należy, że uzupełniająca opinia ustna została złożona przez biegłą na rozprawie przeprowadzonej z udziałem pełnomocnika strony powodowej. Zatem Sąd meriti zagwarantował pełnomocnikowi możliwość zadawania pytań osobie wydającej

opinie. Z protokołu rozprawy z dnia 3 grudnia 2013 roku wynika, że biegła do wskazanej materii się odniosła. Stwierdziła, że „był obserwowany regres intelektualny, ale zatrzymał się na pewnym poziomie. Zmiany punktowe o tym nie świadczą. W pewnym momencie upośledzenie umysłowe zatrzymało się i nie postępuje dalej.” Co oznacza, że biegła wyjaśniła, jaki jest obecnie stan zdrowia wnioskodawcy oraz możliwości funkcjonowania i radzenia sobie w życiu codziennym przez D. C. z uwagi na stwierdzone schorzenia. Jednocześnie zauważyć należy, że po przeprowadzeniu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego psychiatry pełnomocnik wnioskodawcy dalszych wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie składał. Co oznacza, że opinia biegłego E. W. była we wskazanym zakresie wyczerpująca i w sposób logiczny wyjaśniająca podstawy tak sformułowanych wniosków końcowych. Trudno natomiast oczekiwać, by Sąd Rejonowy wyręczał stronę w sytuacji gdy uważa ona, że opinia nie spełnia wszystkich wymagań niezbędnych do uznania za pełnowartościową. Zauważyć należy, iż inicjatywa dowodowa została tu przerzucona na stronę ponieważ to ona ma dowieść słuszności podnoszonych twierdzeń, przedstawiając dowody na ich poparcie. Dlatego też brak aktywności dowodowej odnośnie niewyjaśnienia kwestii, co do których miał wątpliwości czy zastrzeżenia, obarcza jedynie apelującego. Sąd meriti takich uwag nie miał uznając, iż wszelkie niezbędne kwestie zostały w sposób wyczerpujący wyjaśnione. Oznacza to, że powyższy zarzut nie ma uzasadnionych podstaw.

Ponadto, w ocenie Sądu Okręgowego nie sposób przychylić się do wniosku pełnomocnika wnioskodawcy, zgłoszonego ponownie w postępowaniu apelacyjnym, o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego lekarza neuropsychologa. Przede wszystkim zauważyć należy, że w niniejszej sprawie żaden z biegłych wydających opinie w sprawie tj. psychiatra, pulmonolog i neurolog nie wskazał na potrzebę dopuszczenia dowodu z opinii biegłego neuropsychologa. Ponadto także z uwagi na sformułowaną tezę (tj. czy wnioskodawca wymaga pomocy innej osoby) brak było podstaw, aby wniosek o powołanie dowodu tegoż biegłego uwzględnić. Odpowiedź w tym zakresie została udzielona w sposób wyczerpujący już przez biegłą psychiatrę, która to wskazała, że poziom umysłowy wnioskodawcy pozwala mu na podjęcie zatrudnienia przy odpowiedniej stymulacji ze strony jego środowiska. To z uwagi na sposób wychowania wnioskodawca nadal oczekuje ciągłej opieki mimo, że z uwagi na jego możliwości intelektualne mógłby sam o siebie zadbać. Czyli podłoża tej pomocy nie należy upatrywać w jednostce chorobowej - jak mylnie zakłada skarżący - ale w przyzwyczajeniu wnioskodawcy do korzystania z pomocy innych osób. Twierdzeń tych nie zmienia także fakt, że z zaświadczenia lekarza leczącego wnioskodawcę wypływa inny wniosek, iż istnieje potrzeba opieki osób trzecich. Jest to dokument prywatny, który nie może zastępować dowodów z opinii biegłego odpowiedniej specjalności. Aby można było wyprowadzić bezstronne wnioski Sąd powołuje dowód opinii biegłych sądowych, ponieważ tylko taki dowód może być miarodajnym dla sprawy. W tej sytuacji wobec dostatecznego wyjaśnienia okoliczności spornych, niezbędnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uznać należy, że żądanie to zmierzało wyłącznie do przewlekania toczącego się postępowania.

W kontekście powyższych rozważań przyjąć zatem należy, iż prezentowana w apelacji argumentacja jest chybiona i jako taka nie może się ostać. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Trafnie wywiódł na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, iż wnioskodawca jest jedynie niepełnosprawny w stopniu lekkim nie zaś umiarkowanym. Sąd drugiej instancji zważył więc, iż zaskarżone rozstrzygnięcie w świetle zgromadzonego materiału dowodowego było oczywiście uzasadnione. W tych warunkach zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie ustaleń nie znajdujących oparcia w materiale sprawy, uznać należy za chybiony.

Akceptacja zaś powyższego czyni bezzasadnym apelacyjny zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 1 § 1, art. 3, art. ust 1-3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnieniu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2008r. Nr 14 , poz. 92 ze zm.) oraz § 30 i § 31 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. Nr 139, poz. 1328) przez uznanie, że stan zdrowia D. C. (1) powoduje, iż jest on osobą o lekkim stopniu niepełnosprawności, pomimo wykazania przez Sąd Rejonowy w zebranym materiale dowodowym bezspornych faktów, że wnioskodawca powinien być zakwalifikowany do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest zgodny z prawem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie, jako bezzasadną.

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu za drugą instancję orzeczono zgodnie z § 15 w zw. § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 ust 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490), uwzględniając podatek VAT.